

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Τὰ ἔμαθες, βρέ Περικλή, τὰ θλιβερά μαντάτα ;
ὁ Δήμαρχος, ποῦ βρίσκεται ἴστῆς ξενιτιάς τῆ στρατά,
εὐχαριστεῖ θερμότατα τὴν τάξιν τῶν ἐμπόρων
καθὼς καὶ τὸν κυρίαρχον λαὸν τῶν ψηφοφόρων,
ἀλλὰ μὰς γράφει ἔπειτα μὲ φιάκα καὶ μὲ τρόπο
πῶς Δήμαρχος δὲν δέχεται νὰ γίνῃ μὲς ἴστον τόπο.
- Π.—Δὲν μὰς ἀφίνει καὶ αὐτὸς μὲ τὸ πολὺ καμάρι ;
- Φ.—Ἄμμ' δὲν σοῦ τῶλεγα ἐγὼ, διαδόλου κασιδιάρη,
πῶς ὁ Ἄνδρέας Δήμαρχος δὲν θὰ δεχθῆ νὰ γίνῃ,
διότι δὲν θὰ εὐκαιρῆ τὰ πίσω του νὰ ζύνη ;
Καλλίτερα δὲν ἦτανε, ἂν εἶχαμε κεφάλι,
νὰ βγάξουμε τὸν Νικολῆ, τὸν Σοῦτσο ἢ τὸν Ράλλη,
γιὰ νὰ συχάσωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ νταβατουρι
καὶ νὰ μὴ δώσωμε λεπτό γιὰ τοῦ Τσιγγροῦ τὴ μούρη ;
Νά ! τώρα πέντε φάσκελα, μωρὲ ντεληφυσέκη,
νὰ ! κι' ἄλλα πέντε φάσκελα σ' ἐμένα τὸν ζευζεύκη,
ποῦ σ' ἀκουσα σὰν παλαβὸς κι' ἐφήφισα τὸν Χιώτη,
νὰ κάμω τάχατε κι' ἐγὼ τὸν ποῦρο πατριώτη.
Πάει λοιπὸν, βρέ Περικλή, ἡ τόση φασαρία
κι' ὁ Δήμαρχος ὁ Χιώτης μὰς μὰς ἀφησε ἴστα κρύα,
καὶ κριμα ποῦ ἐδιάβαζα μετὰ ἐπιστασίας
τὸ ἄρθρον τοῦ Συντάγματος περὶ δημαιορεσίας
καὶ ἤμουν ἔτοιμος κι' ἐγὼ τὰ δόντια μου νὰ τρίζω
καὶ φανερά τῆς ἐκλογῆς τὸ κύρος ν' ἀποδείξω.
Ὅρσε λοιπὸν δὴ φάσκελα ἴστους τόσους φουκαράδες,
ποῦ τοῦ Τσιγγροῦ ἐπρότμεναν νὰ φάνε τοὺς παράδες,
καὶ ἤλπιζαν πῶς χάρισμα θὰ τρῶνε καὶ θὰ πίνουν
καὶ χρυσοκάνθαροι κι' αὐτοὶ ὀργήγγρα θὰ γίνουν.
Ὅρσε καὶ σὺ ποῦ πίστευες παράδες πῶς θὰ πάρης,
καὶ τώρα εἰς τὸν πάγκο του ὁ κάθε κατεργάρης.
- Π.—Ἐγὼ νομίζω, Φασουλῆ, πῶς ὁ Τσιγγρὸς δὲν θέλει
κι' ὄλο τηλεγραφήματα ἀρνητικὰ μὰς στέλλει,
γιατὶ θαρρῶ τὴν ἐκλογὴ τὴν βλέπει ἴλιγο σκοῦρα...
- Φ.—Ἄλλ' ὅμως τώρα, Περικλή, παραίτα τὴν μουρμούρα,
κι' ἐλθέ εἰς τὴν ἀγκάλην μου νὰ σὲ σφικταγκαλιάζω
καὶ μὲ θερμὰ φιλήματα νὰ σὲ καταχορτάσω.
Ὅ μὸν ἀμί, ζὲ τέμ, ζὲ τέμ, καὶ πάντα ζὲ ταντόρ,
κέσκε βουλέ, βρέ Περικλή, κέσκε βουλέζ ἀγκόρ ;
- Π.—Τί ἔπαθες, βρέ Φασουλῆ ;
- Φ.— Μὲ δάκρυα καὶ πόνο
σὲ παραιτῶ, βρέ Περικλή, γιὰ ἓνα μῆνα μόνο.
- Π.—Τί λές, μωρὲ ;
- Φ.— Μὰ τὸ σταυρό... σ' ἀφίνω, μίο κάρο,
καὶ πάω τὸν ἀέρα μου σὰν ἄνθρωπος νὰ πάρω,
καὶ ἂν ὁ Χιώτης Δήμαρχος καὶ γίνῃ καὶ δὲν γίνῃ
ὁ πατριώτης Φασουλῆς λεπτό γι' αὐτὸ δὲν δίνει.

Εἰς ὑποθέσεις, Περικλή, θ' ἀσχοληθῶ σπουδαίας,
θὰ τρέφωμαι μὲ ρεμβασμοὺς καὶ ὑψηλὰς ἰδέας,
ὡς δτου πιά οἱ ἄνθρωποι ν' ἀλλάξουνε κεφάλι
κι' ὡς δτου τὴν ρεπούμπλικα καὶ ὁ Τρικούπης βγάλη.

- Π.—Μήπως σκοπεύεις, μασκαρᾶ, σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
ἐκ νέου φιλολογικὰς νὰ δώσης ἐξετάσεις ;
- Φ.—Ἴσως νὰ γίνῃ καὶ αὐτό...
- Π.— Σὰν τέτοιο μοῦ μυρίζεις.
- Φ.—Τί τέξεται ἡ αὔριον κανέννας δὲν γνωρίζεις.
Ἄλλ' ὅ,τι καὶ ἂν σκέπτομαι ἐγὼ σὲ βεβαιῶνω
πῶς θὰ σ' ἀφήσω μοναχὸ γιὰ ἓνα μῆνα μόνο.
Σὺ δέ, ὦ φίλων κράτιστε καὶ βρώμα τοῦ διαδόλου,
γιὰ τὴν μικρὰν μου στέρησιν μὴ λυπηθῆς καθόλου
καὶ τὸν καιρὸν τοῦ, Περικλή, ὅπως ἴμορῆσης πέραν,
Ξαπλόνου μὲς ἴστον καφφενέ, Ξαπλόνου στήν ταβέρνα,
καὶ κάπου κάπου διάβαζε μετὰ ἐπιστασίας
τὸ ἄρθρον τοῦ Συντάγματος περὶ δημαιορεσίας,
καὶ γράφε ἄρθρα σοβαρά, ξερά ξερά καὶ σκέτα,
καὶ στέλλε τα ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ δημοσιεύε τα
καθὼς καὶ ὁ Δωρόθεος ἐκ τῆς μονῆς Πεντέλης....
μὴν εἶσαι, βρέ, βρωμῶσκυλο, μὴν εἶσαι, βρέ, τεμπέλης,
διότι πρόξενος κακῶν ἐστὶ καὶ ἡ ἀργία...
ρίξου εἰς τὰ οἰκόπεδα καὶ ἴστα μεταλλουργεῖα,
ἂν δὲ γουργούραις κάποτε ὁ σιόμαχος σου νοιώσῃ,
ζήτα παράδες τοῦ Τσιγγροῦ, κι' ἐκεῖνος θὰ σοῦ δώσῃ.
Καὶ τώρα σ' ἐμπιστεύομαι, ψυχὴ μου Περικλέτο,
τὸ ἀργυροῦν παράσημον, κι' ἀμέσως φύλαξέ το.
Εἰς μέρος ἀσφαλῆστατον καλὰ νὰ τὸ σφαλίσῃς,
μὰ πρόσεχε, βρέ μασκαρᾶ, μὴν πᾶς καὶ τὸ πουλήσῃς,
καὶ μέσα ἴστ' ἄλλα χάσωμε κι' αὐτὴ τὴν ἱπποσύνη
καὶ τότε καταντήσωμε γιὰ ἐλεημοσύνη.
- Π.—Δὲν ἔχεις ἄλλο τίποτα ;
- Φ.— Καλὰ δὲν ἐνθυμοῦμαι...
ὅ,τι κι' ἂν ἔχω τὸ φορῶ καὶ κλέφτη δὲν φοβοῦμαι.
- Π.—Καὶ τώρα, φίλε Φασουλῆ, ὅπου μ' ἀφίνεις μόνο,
σὲ ποζόν, μωρὲ, θὰ ρίχνωμαι καὶ ποζόν θὰ μπαγλαρώνω ;
- Φ.—Τί νὰ σοῦ πῶ, βρέ Περικλή, τὸ ρόπαλό σου πέρνε
καὶ μ' ὄλη σου τὴ δύναμι τὸν ἑαυτὸ σου δέρνε.
Ἄλλ' ὅμως καὶ εἰς τὸ βωδδὲλλ τοῦ Τζόχα νὰ πηγαίνῃς
καὶ κάνε τὰ Φραντζέζικα πῶς τὰ καταλαβαίνεις,
κι' ὅταν ἀκούῃς νὰ γελοῦν οἱ θεαταὶ οἱ ἄλλοι
γέλα καὶ σὺ μαζὶ μ' αὐτοὺς καὶ κούνα τὸ κεφάλι,
κι' ἂν σὲ φλογίζῃ κάποτε κανένα μαῦρο μάτι
ἢ καμμιὰ γάμπα τερνευτὴ καὶ ἀρκετὰ γεμάτη,
ψυχρολουσίαις δυναταῖς νυχθημερόν νὰ κάνης,
καὶ τὸ γιατί τὸ ἐννοεῖς καὶ τὸ καταλαμβάνεις.
Καὶ τώρα, φίλε Περικλή, σ' ἀφίνω καθὼς εἶσαι,
καὶ εἶθε πολυχρόνιον ὁ Κύριος ποιῆσαι
Χαρίλαον Πρωθυπουργὸν καὶ Θεωρῆν ἐπίσης
καὶ τὸν Μεγαλειότατον μετὰ τῆς βασιλείσης,
μετὰ τοῦ Διαδόχου μὰς καὶ τῶν βασιλοπαίδων,
τῶν θεραπόντων τῆς Αὐλῆς καὶ ἄλλων τενεκέδων,
κι' ἐμὲ καὶ σὲ καὶ σύμπαντας τοῦβρόνουτου τοὺςδούλους,
Δημάρχους καὶ Δημοτικὸς Παρίδρους καὶ Συμβούλους.
Ἄντιο, φίλε Περικλή, αὐτάδελφός μου κάρα....
- Π.—Ὅρα καλή, βρέ Φασουλῆ, καὶ λάβε μιὰ σφαλιάρα.